

அனைவருக்கும் கல்வி – சர் தாமஸ் மன்றோவின் (1820-27) கல்விப்புரட்சி

மு. சங்கையா

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

இக்கட்டுரை, சென்னை மாகாண ஆளுநராக 1820 முதல் 1827 வரை பணியாற்றிய சர் தாமஸ் மன்றோவின் கல்விச் சீர்திருத்த முயற்சிகளையும், அவற்றின் வரலாற்றுப் பின்னணி, வளர்ச்சி மற்றும் தோல்விக்கான காரணங்களையும் விரிவாக ஆராய்கிறது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் கல்வி பெரும்பாலும் உயர்சாதியினருக்கும் சமய நிறுவனங்களுக்கும் மட்டுமே உரியதாக இருந்த சூழலில், கல்வியைப் பெரும்பான்மை மக்களிடம் கொண்டு செல்ல வேண்டிய அவசியத்தை மன்றோ உணர்ந்தார். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பின்பற்றிய “கீழ்நோக்கிய வடிகட்டுதல் கோட்பாடு” (Downward Filtration Theory) என்பதற்கு மாறாக, தொடக்கக் கல்வியை அனைவருக்கும் பரவலாக்கும் நோக்கில் அவர் செயல்பட்டார்.

1822ஆம் ஆண்டில் கல்வி நிலை குறித்த விரிவான கணக்கெடுப்பை மேற்கொண்ட மன்றோ, மாவட்டத் தலைநகரங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும், தாலுகா மையங்களில் தொடக்கப் பள்ளிகளையும் நிறுவும் திட்டத்தை முன்வைத்தார். தாய்மொழிக் கல்வி, ஆசிரியர் பயிற்சி, பாடப்புத்தகத் தயாரிப்பு மற்றும் பொதுக் கல்விக்கு முழுவின் அமைப்பு ஆகியவை அவரது கல்வித் திட்டத்தின் முக்கிய அம்சங்களாக விளங்கின. கல்வி என்பது சமூக முன்னேற்றத்திற்கும் பொதுமக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமாக அமைய வேண்டும் என்ற முன்னோக்கிய பார்வையை அவர் கொண்டிருந்தார்.

ஆயினும், உயர்சாதியினரின் எதிர்ப்பு, நிர்வாக அலட்சியம், நிதிப் பற்றாக்குறை மற்றும் மன்றோவின் மறைவு ஆகிய காரணங்களால் அவரது பொதுக் கல்வித் திட்டம் நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்க முடியவில்லை. எனினும், அனைவருக்கும் கல்வி என்ற சிந்தனையை சென்னை மாகாணத்தில் முதன்முதலாக அரசின் கொள்கை மட்டத்தில் முன்வைத்தவராக சர் தாமஸ் மன்றோவின் பங்களிப்பு கல்வி வரலாற்றில் தனித்துவமான இடத்தைப் பெறுகிறது என்பதை இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

குறிச் சொற்கள்: சர் தாமஸ் மன்றோ, கல்விச் சீர்திருத்தம், தாய்மொழிக் கல்வி, கல்விப் புரட்சி, பொதுக் கல்விக்கொள்கை, காலனித்துவ ஆட்சி, கல்வி சமத்துவம், கல்வி வரலாறு

முன்னுரை:

சென்னைக்குச் செல்லும் பலரும் அதன் மையப் பகுதியில் அதாவது அண்ணாசாலையும் ஆர்மி கேம்ப் ரோடும் (ஐலேண்ட் கிரவுண்ட்ஸ்) சந்திக்கும் சாலையில், வங்காள விரிகுடாவை நோக்கி கம்பீரமாக

காட்சி தரும் ஸ்டிரைப்கள் இல்லாத ஒரு குதிரை வீரன் சிலையைக் கண்டு வியந்திருக்கலாம்.

1839ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட சிலை என்பதும், குதிரையின் மீது வீற்றிருப்பவர் அன்றைய சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநர் சர்.தாமஸ் மன்றோ என்பதும்

தெரியாமல். நூற்றுக்கணக்கான சிலைகளில் அதுவும் ஒன்று எனக் கண்டும் காணாமல் கடந்திருக்கலாம். வரலாற்று ஆர்வலர்களுக்கு அந்த சிலையைக் காணும் தோறும் சர். தாமஸ் மன்றோவின் யுத்தமும் இரத்தமும் மட்டுமல்ல, நிர்வாக சீர்திருத்தங்களில் அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பும், புதியக் கல்விக் கொள்கையை இம்மண்ணில் விதைத்துச் சென்ற வரலாறும் வந்து போகலாம். சிலருக்கு அவர் கல்வித் தந்தையாகத் தோன்றலாம். சிலருக்கு அடக்குமுறையின் அடையாளமாகத் தெரியலாம். இரண்டிலும் உண்மை இருக்கிறது என்றாலும் எது மிகுந்திருக்கிறது என்பது பார்ப்பவர்களின் சிந்தனையைச் சார்ந்தது. மன்றோவை ஒரு ஆக்கிரமிப்பாளனாகக் கருதியவர்கள் (2010ஆம் ஆண்டில்) அதை அகற்றக் கோரி கிளர்ச்சி செய்தனர்.

கம்பீரமாகக் குதிரையில் வீற்றிருக்கும் சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநர் சர். தாமஸ் மன்றோ, சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராகப் பதவி வகித்த அந்த ஏழு ஆண்டுகளில் (1820-1827) ஒரு சிறுக் குழுவிடம் சிறைபட்டுக் கிடந்த கல்வியை அனைவருக்கும் பரவலாக்க அவர் ஆற்றிய பங்களிப்பை, அதன் ஏற்ற, இறக்கங்களை, இந்தக் கட்டுரை அலசுகிறது.

18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை தமிழகத்தில் பெரும்பாலும் குருகுலம், குலக்கல்வி மற்றும் ,திண்ணைப்பள்ளிகள் மூலம் கற்றலும், கற்பித்தலும் நடந்தன. கல்வி என்பது சமஸ்கிருத, இந்து சமயம் வேதம், சாஸ்திரம், அது சார்ந்த இலக்கியம், புராணம் என வைதீக சனாதன கருத்தியல்களைச் சுற்றிச் சுற்றியே வந்தன. கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்களில், பாடத் திட்டங்களில் முற்போக்கான அம்சம் கிடையாது. கல்வி ஜனநாயகப்பூர்வமானதாக இல்லை. அறிவியல் கல்விக்கான கதவுகள் மூடப்பட்டிருந்தன. தேவாரம், திருமுறைகள் பெரியபுராணம் போன்றவைகளைக் கற்பித்த, சைவ மடங்கள், பக்தி மயக்கத்தில் வைதீக மதத்தோடு உறவு கொண்டு வைதீக மதக் கருத்தியல்களை ஆரத்தமுவிக்கி கிடந்தது. வெவ்வேறு சமய வழிபாடு முறைகளைக்

கொண்டவைகளை ஒன்றாக்கி இந்து மதமாக்கிய பின்பும் சாதியத்தால் புறக்கணிக்கப் பட்ட மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சாதியத்தின் பெயரால் கற்கவும், கற்பிக்கவும் மறுத்து வந்தது. இவ்வாறு அறிதலும் அறிவு பெறுதலும் அடித்தட்டு மக்களுக்கும், பெண்களுக்கும் எட்டாத உயரத்தில் இருந்த காலகட்டத்தில் பைபிளை சுமந்து வந்த மறைத்தளங்கள் (மிஷனரி) கல்வி எனும் அறிவுக்கனியை எளிய மக்களுக்கு பறித்துக் கொடுக்காது போயிருந்தால் தமிழ்நாடு இன்னும் சில நூற்றாண்டுகள் பின்னோக்கிப் போயிருக்கும்.

18 ஆம் நூற்றாண்டில் சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் கல்வியில் விரிவாக்கம் ஏதுமின்றி மிகவும் மந்தமாக இருந்தது அதன் பின்னரும் மந்தநிலை மாறாமல் தொடர்ந்தது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியின் காலகட்டத்தில் கல்வி வளர்ச்சியில், முன்னேற்றம் ஏறக்குறைய பூஜ்ஜியமாகவே இருந்தது என்றே பலரும் கணிக்கின்றனர். கல்விக்காக செலவிட்ட தொகை என்பது பிற இரண்டு மாகாணங்களை விட மிகவும் குறைவாக இருந்தது என்பதும் அவற்றில் கல்கத்தா மாகாணம் முன்னணியில் இருந்தது என்பதும் கீழே உள்ள விவரங்கள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

ஆண்டு	கல்கத்தா	சென்னை	பம்பாய்
1920	5807	480	1401
1921	6832	480	594
1922	9081	480	594
1923	6134	480	594
1924	19,970	480	1434
1825	57,122	480	66563

source H.Sharp, selection from educational records part 1 (1781-1839. History of Education in Tamilnadu - Dr.Francis. S.Muthu. பக் - 80)

1813 முதல் முதல் 1826 வரையான காலகட்டத்தில் சென்னை மாகாணத்தில் கல்விக்காக செலவிட்ட தொகை ரூ.480

கோடியைத் தாண்டவில்லை . அதேவேளையில் 1826 ஆண்டுக்குப் பின் அது பல மடங்கு உயர்ந்ததற்கு தாமஸ் மன்றோவின் கல்வி வளர்ச்சி திட்டம் காரணமாக அமைந்தது. இருப்பினும் ஒப்பீட்டளவில் சென்னை மாகாணம் பின்தங்கி இருப்பதையும் பம்பாய்,கல்கத்தா சென்னையை விடப் பல படிகள் முன்னே இருந்தன என்பதை அறிய முடிகிறது.

ஆண்டு	கல்கத்தா	சென்னை	பம்பாய்
1827	30,077	2,140	13,096
1828	22,797	2,980	10,054
1929	24,663	3,614	9,799
1830	28,748	2,946	12,636

source H.Sharp, selection from educational records part 1 (1781-1839).History of Education in Tamilnadu - Dr.Francis. S.Muthu.பக் -80)

பம்பாய், கல்கத்தா மாகாணங்களிலிருந்து சென்னை மாகாணம் (சென்னை மாகாணம் என்பது, தமிழ் நாடு, ஆந்திரா ஒடிஷா, கேரளா, கர்நாடகா மாநிலம், லட்சத்தீவு ஆகியவைகளின் சில பகுதிகள் ஒன்றிணைந்தவைகள் ஆகும்.) கல்விக் கொள்கையில் தனித்திருந்தது .அரசின் நிர்வாகத்துக்குத் தேவைப்படும் மனித வளத்தை உருவாக்க வெகுஜனங்களுக்குத் தொடக்கக் கல்வியை வழங்குவதை விட உயர் சாதியினருக்கு உயர் கல்வியை வழங்குவது (downward filtration theory) தங்களது அரசியல் சதுரங்க விளையாட்டுக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்று மைய நிர்வாகத்தின் கல்விக் கொள்கையாக இருந்தது. அதைப் பின்பற்ற மாகாணங்களை வலியுறுத்தி வந்தது.

அப்போது சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராக இருந்த சர்.தாமஸ் மன்றோ என் வழி தனி வழி எனப் பயணித்தார். கல்வி பரவலாக்கப்பட வேண்டும் ஆனால் அது முதலில் உயர் அடுக்கில் உள்ளோருக்கு

சென்றடைய வேண்டும் என்ற கம்பெனியின் கீழ்நோக்கிய வடிக் கட்டுதல் கோட்பாட்டுக்கு (downward filtration theory) மாறாக கீழிருந்து கல்வியை பரவலாக்க ஆளுநர் சர்.தாமஸ் மன்றோ முயன்றார். அதாவது ஆரம்பக் கல்வியை அனைவருக்கும் பரவலாக்கும் திட்டத்தைத் தயாரித்து, அதை நடைமுறைப் படுத்த முயன்றார்

செல்வந்தர்கள் , நிலக்கிழார்கள் . ஜமீன்தார்கள் மற்றும் ஆட்சியாளர்களிடமும் பெருமளவில் மானியங்கள் பெற்று நடத்தப்பட்ட வேதப் பாடசாலைகள் சமஸ்கிருதத்தை மட்டும் பேணிப் பாதுகாத்தது. பார்ப்பனர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்று வந்தனர். கல்விக்கான அனைத்துக் கதவுகளும் அவர்களுக்குத் திறந்தே இருந்தன. கற்றதினால் அரசாங்கப் பதவிகளும் அவர்களுக்குக் காத்திருந்தன. அரசுப் பணிகளுக்காக ஊழியர்களைத் தயார்படுத்தும் நோக்கில் செயல்பட்டு வந்த சென்னை ஜார்ஜ் கோட்டை கல்லூரியில் (college of fort st.george) ஆங்கிலேயர்கள் மற்றும், இந்தியர்களில் குறிப்பாக பார்ப்பனர்கள், இஸ்லாமியர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்க முடிந்தது 1. (அறிவீட்டலும் அறிவூட்டலும் - லே ஜவகர் நேசன் பக் 261.) வட்டார மொழிகள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மற்றும் பெண்கள் பள்ளிக்குள் நுழைய அனுமதி இல்லை . அரசுப்பள்ளிகள் அரிதாக இருந்தன.

மன்றோ இந்த நிலையை மாற்ற முயன்றார். கல்வியும் வேலை வாய்ப்பும் அனைவருக்குமானதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அதற்காக ஒவ்வொரு மாவட்டத் தலைநகரிலும் உயர்நிலைப் பள்ளிகள் தாலுகாவில் தொடக்கப் பள்ளிகள், உருவாக்கவும், “இந்தியர்களை அரசுப் பணியிலும், மேலமை, கீழமை நீதி மன்றங்களில் பெருமளவில் பணியமர்த்தவும் முயற்சித்தார். “அவர் எடுத்த முயற்சிகள் தமிழகத்தின் கல்வி வரலாற்றில் புதியது . அன்றைக்கு இருந்த ஆளுநர்களில் மன்றோ போல் யாரும் இந்த அளவுக்கு தீர்க்கமான

முறையில் மக்கள் கல்வி பற்றிச் சிந்திக்கவும் இல்லை .முயற்சிக்கவும் இல்லை.

1813ஆம் ஆண்டின் சாசனத் திருத்த சட்டம் இந்தியர்களுக்கு கல்வியளிப்பதில் கவனம் செலுத்தியது. இருப்பினும் 1823ஆம் ஆண்டு வரை அந்தச் சட்டம் மிகுந்த அலட்சியத்துடனேயே அணுகப்பட்டது. அதைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்த அளவுக்கு செயல்பாடுகளில் சொல்லிக் கொள்ளும்படியான முன்னேற்றம் எதுவும் இல்லை பிரிட்டிஷ் சட்டமன்றம் கொண்டிருந்த நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான எந்த நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. பொதுக் கல்வியின் நிலை மற்றும் அதனை மேம்படுத்துவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பொது நிறுவனங்களின் நிலை ஆகியவற்றை ஆராய்வதற்கும்; மக்களின் சிறந்த கல்விக்கும், அவர்களுக்குப் பயனுள்ள அறிவை அறிமுகப்படுத்துவதற்கும் ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எதுவும் நடைபெறவில்லை.

உண்மையில் கல்வியின் அப்போதைய நிலை பற்றிய எந்தப் புள்ளி விவரங்களும் அரசிடம் இல்லை. சில தொண்டு நிறுவனங்கள், மறைபணியாளர்கள், அதிகாரிகள், சமூக சீர்திருத்தவாதிகள் தங்கள் மாவட்டத்தில் உள்ள கல்வி வசதிகள் பற்றிய தகவல்களை ஆர்வ மிகுதியால் தொகுக்கத் தொடங்கினர்.. தொண்டு நிறுவனங்களின் பணியைக் கண்டு உத்வேகம் பெற்ற கம்பெனி நிர்வாகம் 1820ஆம் ஆண்டில், கல்வியை நிர்வகிக்கவும், கல்வியில் முதலீடு செய்யவும், ஒழுங்குபடுத்தவும் கூடுதல் தகவல்களைப் பெறக் கணக்கெடுப்பில் ஈடுபட ஆளுநர்களை அறிவுறுத்தியது.

சென்னை மாகாண ஆளுநர் தாமஸ் மன்றோ, பம்பாய் மாகாண ஆளுநர் எல்பின்ஸ்டோன் மற்றும் கல்கத்தாவில் கவர்னர் ஜெனரல் வில்லியம் பெண்டிங் பிரபு, கமிஷனர் வில்லியம் ஆடம், ஆகியோர் அந்தந்த மாகாணங்களில் கல்வி நிலை குறித்த முதல் புள்ளி விவரங்களைத் திரட்டத் தொடங்கினர். கல்விக் கொள்கையைப் பொறுத்தவரையில் இம் மாகாணங்கள்

ஒவ்வொன்றும் தமக்கே உரிய தனித் தனிப் பாதையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதனதன் பாதையில் பயணப்பட்டன.

1820ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத்தின் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்ட தாமஸ் மன்றோ, பதவிக்கு வந்த சில வருடங்களிலேயே சென்னை மாநிலத்தின் கல்வி முறை பற்றி அறிந்து கொண்டார். மிக நீண்ட காலத்திற்கு முந்தைய காலகட்டத்தில் பெரும்பாலான ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த நிலையை விட இந்தியக் கல்விமுறை மிகச் சிறந்ததாகவும் உயர்ந்ததாகவும் இருந்தது என்கிற புரிதல் அவருக்கு இருந்தது.

மேலும் கல்வி நிலைமை பற்றிய தற்போதைய நிலையை அறிவதற்காக, 1822இல், மாவட்ட ஆட்சியர் அதிகார எல்லைக்கு உட்பட்டப் பகுதிகளிலுள்ள பள்ளிகள்,கல்வி நிலை, பயிலும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை ,அவர்களின் தரம், அவர்களில் வேதம் பயிலும் மாணவர்கள், முஸ்லிம், சூத்திர மாணவர்கள் மற்றும் அனைத்து சாதியைச் சேர்ந்த மாணவ, மாணவியர்களின் பட்டியல் மற்றும் ஆசிரியர்களின் விவரங்கள் ஆகியவற்றைத் தொகுத்தளிக்குமாறு அனைத்து ஆட்சியர்களுக்கும் சுற்றறிக்கை அனுப்பப்பட்டது. மேலும், அந்தப் பள்ளிகளில் பயன்படுத்தப்படும் பாடப் புத்தகங்கள், பயிற்றுவிக்கும் முறை ,மாணவர்கள் செலுத்த வேண்டிய மாதாந்திர அல்லது ஆண்டுக் கல்விக் கட்டணம், பற்றிய விவரங்களையும் வழங்குமாறும் ஆளுநர் அலுவலகம் கேட்டுக் கொண்டது.

1822ஆம் ஆண்டு மாவட்ட ஆட்சியர்களுக்கு அவர் அனுப்பிய சுற்றிக்கை அவரது முற்போக்கான செயலுக்கான முன்னோட்டமாக இருந்தது .

“இந்திய மக்களின் அறியாமையைப் பற்றி இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் மிகுதியான அளவில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவர்களின் கல்வி அறிவை வளர்க்க வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தி எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஆனால் இவைகள் யாவும் வெறும் பேச்சளவிலும் எழுத்தளவிலும் இருக்கின்றன. இதற்கான உருப்படியான காரியங்கள் எதுவும் செய்யப்படாமல் இருக்கின்றன. இந்நாட்டில் ஏற்பட்ட நமது அரசாட்சியும் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள முதந்தரமான ஆட்சி ஸ்தாபனங்களும் மக்களுடைய அறிவின் தராதரத்தை அறிவதற்கான விவரங்களைச் சுலபமாகச் சேகரிக்க முடியும்.

நாம் இந்நாட்டின் பூகோள அமைப்பைத் தெரிந்து கொண்டுள்ளோம். பயிர்த் தொழில் விவரத்தை சேகரித்துள்ளோம். மக்களின் தொகையும் அவர்களின் வாழ்க்கை விவரங்களையும் தெரிந்து கொண்டுள்ளோம். ஆனால் அவர்களுடைய கல்வித் தரத்தை பற்றிச் சிறிதும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இந்நாட்டின் கல்வி நிலையைத் தெரிந்து கொள்வதற்கான வழிவகை நூல்கள் ஒன்றுமில்லை. ஆகவே இந்நாட்டின் கல்விச் சாலைகளின் விவரங்களையும் அவைகளின் நடைமுறை விவரங்களையும் சேகரிப்பது நாட்டின் நல்வாழ்வுக்குத் துணையாக நிற்கும்.”²

மன்றோவின் இந்த அறிக்கை பெரும்பான்மை மக்கள் பயனுறும் வகையில் கல்வியின் பாதையை திருப்பியது. 1822 முதல் மாவட்ட நிர்வாகங்கள் புள்ளி விவரங்களை சேகரிக்கத் தொடங்கின. அது சுமார் இரண்டு வருடங்கள் எடுத்துக் கொண்டது.

சேகரிக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்கள்படி பொதுப் பள்ளிகள் மற்றும் மிஷன் பள்ளிகள் நிறுவப்படுவதற்கு முன்பு, ஏறக்குறைய ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பள்ளிகள் இருந்ததையும் அவைகள் குழந்தைகளுக்குத் தேவையான அடிப்படைத் தொடக்கக் கல்வியை வழங்கின என்பதையும், ஒரு பரவலான உள்நாட்டுக் கல்வி முறை நடைமுறையில் இருந்தது என்பதையும் கள ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தின.

28-06-1823 அன்று தஞ்சாவூர் மாவட்ட ஆட்சியர் காட்டன் அனுப்பிய அறிக்கையில்

மாவட்ட மக்கள் தொகை 3,82,667 ஆகவும், பள்ளிகளில் இருபாலரும் சேர்ந்து 18,351 படித்ததாகவும், 884 தொடக்கப்பள்ளிகளும், 109 உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் இருந்ததாகத் தெரிவித்தார்.

அதே போன்று 23-08-1823 அன்று, திருச்சி மாவட்ட ஆட்சியர் சேண்ட்டர்ஸ் அனுப்பிய அறிக்கையில் மக்கள் தொகை 4,81,292. அதில் 790 தொடக்கப்பள்ளிகள், 9 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருந்ததாக குறிப்பிடுகிறார்.

அதே காலகட்டத்தில் மதுரை மாவட்டத்தில் 844 பள்ளிகள் இருந்தன, அவற்றில் 13,871 பேர் கல்வி பயின்றனர். இதில் வியப்புக்குரிய செய்தி என்னவென்றால் கல்வி கற்கும் மாணவர்களில் 605 பேர் இளம் தேவதாசி பெண்கள் என்பதுதான். மேலும் ஒரு கடையிலோ அல்லது ஒரு பண்ணையிலோ வழக்கமான தொழிலைச் செய்ய இளைஞர்களைத் தயார்படுத்துவதற்காக, சாதி இந்துக்களுக்கும், கீழ்நிலை இந்துக்களுக்கும் தனித்தனிப் பள்ளிகள் ஒதுக்கப் பட்டிருந்தன.

திருநெல்வேலி ஆட்சியர் அடுல்ஸ்டன் அறிக்கையில், கல்வி கற்கும் பெண் பிள்ளைகள் பெரும்பாலும் நாட்டியம் ஆடுபவர்களாகவே (தேவ தாசிகள் - ஆ.ர்.) இருந்தனர் என்று திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சியரின் அறிக்கை கூறுகிறது. பெண்களுக்கான கல்வி என்பது கோவை மாவட்டத்தில் கைக்கோளர் சாதியைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு நடனம் மட்டும் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டது என்கிறார் கோவை ஆட்சியர் ஜான் சல்லிவன்.³

எல்லா மாவட்டங்களின் அறிக்கையிலிருந்த பெறப்பட்ட தகவலின் அடிப்படையில் “சென்னை மாநிலத்தில் 12498 திண்ணைப் பள்ளிகள் இயங்கி வந்ததாகவும், அவற்றில் 1,88,650 மாணவர்கள் கற்றதாகவும், அவர்களில் ஆண்கள் 1,84,110, பெண்கள் 4540 எனவும் கூறியது. 1,88,650 மாணவர்களில் 13,561 முகமதியர்கள், 42,502 பேர் பிராமணர்கள், 19,669 பேர் வைசியர்கள், 85,400 பேர் சூத்திரர்கள் மற்றும் 27,518 பேர் பிற சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் பயின்றனர்.”⁴

இந்து மக்கள் தொகையில் இருபதில் ஒரு பங்கு மட்டுமே இருக்கும் பார்ப்பனர்கள் கல்வியில் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்ததற்கு பின்னே ஒரு நீண்ட வரலாறு இருக்கிறது. 12,498 கல்வி நிறுவனங்களில் 741 வேத பாடசாலைகளாக இருந்தன, அவை முறையாக ஒவ்வொரு கோயில் மண்டபம், பொது இடங்கள், கோயிலின் இதர மையங்களின் ஒரு பகுதியில் இயங்கி வந்தன. தஞ்சாவூர் இவற்றில் முன்னணியில் இருந்தது. தஞ்சை மாவட்டத்தில் இயங்கி வந்த 993, கல்வி நிறுவனங்களில் 109 வேத பாடசாலைகளாக இருந்தன. வேதக் கல்லூரிகள் பார்ப்பனர்களால் பார்ப்பனர்களுக்காக நடத்தப்பட்டன. வேத பாடசாலையின் புரவலர்களாக செல்வந்தர்கள், ஜமீன்தார்கள், நிலப்பிரபுக்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள் எனப் பலரும் இருந்தனர். மிகச் சில பள்ளிகள் மட்டுமே பொதுமக்களால் நிதியளிக்கப்பட்டு இயங்கியதாகத் தெரிகிறது.

“ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் கல்விக் கட்டண விகிதம் மாவட்டத்துக்கு மாவட்டம் வேறுபட்டது. மேலும் மாணவர்களின் பெற்றோரின் வெவ்வேறு சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப, ஒரு அணா முதல் நான்கு அணா வரை, வசூலிக்கப்பட்டது. ஏழை வகுப்பு பிள்ளைகளுக்கு கட்டணம் பொதுவாக நான்கு அணாவிலிருந்து அரை ரூபாயை விட அதிகமாகவும் இருந்தது. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் மாதத்திற்கு ஆறு அல்லது ஏழு ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிக்கவில்லை.”⁵

அது தவிர “சென்னை நகரில் மட்டும் 26,903 மாணவர்கள் பள்ளிக்குப் போகாமல் தங்களது வீடுகளில் கல்வி பெற்றதாகவும். ஆய்வுகள் கூறின. இந்த எண்ணிக்கை பள்ளிக்குச் செல்லும் மாணவர்களை விட ஐந்து மடங்கு அதிகமாக இருந்ததாக மன்றோ குறிப்பிட்டார்...”⁶

பெண்கள் வீட்டு உறுப்பினர்களிடமிருந்து கல்வியறிவைப் பெற்றனர். பட்டறைகளில் ஆண்களுக்கு பயிற்சியும், வீட்டிற்கு வெளியே இருந்த பள்ளிகளில். பொதுவாக பிராமணக் கற்றல் முறையும் முஸ்லிம்களுக்கு

அரபியிலும் கல்வி வழங்கப்பட்டன. சென்னை மாநிலத்தில் பூர்வீகக் கற்றல் முறையானது தமிழ், தெலுங்கு, மராத்தி, சில இடங்களில் கன்னடம் பயிற்று மொழியாக இருந்ததாகவும் சென்னை மாநிலத்தில் மிஷனரிகள் மற்றும், தனியார் பள்ளிகள் ஆயிரக்கணக்கில் இருந்ததாகவும், அவற்றில் தனியாரின் சில பள்ளிகள் செழித்திருந்ததாகவும், குறிப்பிட்டது. ஆங்கிலேய அரசாங்கம் கல்விக்குள் நுழையவில்லை என்பதையும் தரவுகள் உறுதிப்படுத்தின.” குழந்தைகளை ஒரு கடையிலோ அல்லது பண்ணையிலோ வழக்கமான தொழிலைச் செய்யத் தயார்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டவைகளும் இருந்தன. “பார்ப்பனருக்கும் பார்ப்பனர் அல்லாதவருக்கும் தனித்தனிப் பள்ளிகள் மற்றும் உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருந்ததாகவும், பெண்கள் மற்றும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இப்பள்ளிகளில் புறக்கணிக்கப்பட்டதாகவும் ஆய்வுகள் சுட்டிக் காட்டின”...

பொதுவாக சென்னை மாகாணத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் ஒரு பள்ளி என்ற விகிதத்தில், பரவலான உள்நாட்டுக்கல்வி முறை நடைமுறையில் இருந்தது. என்றாலும் பிரச்சினை அது ஒரு சிறு குழுவிடம் சிக்கிக்கிடந்தது என்பது தான். மாநிலம் முழுவதும் சுமார் 1000 மக்களுக்கு ஒரு பள்ளி இருந்தது. புள்ளிவிவரங்களை மேலும் ஆராய்ந்ததில் ஒவ்வொரு 67 பேரில் ஒருவர் மட்டுமே கல்வி கற்றவராக இருந்தார். எனவே 1000 மக்களுக்கு ஒரு பள்ளி என்பதை 500 மக்களுக்கு ஒரு பள்ளியாக உயர்த்த மன்றோ திட்டமிட்டார்.

மன்றோவின் கல்வித் திட்டம் ..

மாவட்ட ஆட்சியர்களின் அறிக்கையைப் பெற்றவுடன், எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கும் உள்நாட்டுக் கல்வியை (native education) வட்டார, மற்றும் ஆங்கில மொழிகளில் மேம்படுத்துவதில் மன்றோ தனது கவனத்தை செலுத்தினார். மார்ச் 10,1826 தேதியிட்ட குறிப்புகளில் அவர் தனது கல்வி திட்டத்தை முன் வைத்தார் .

சென்னை மாகாணத்தின் ஒவ்வொரு மாவட்டத் தலைநகரிலும் இரண்டு முதன்மைப் பள்ளிகள், தொடங்க வேண்டும். ஒன்று இந்துக்களுக்கு, மற்றொன்று முகமதியர்களுக்கு. (இந்து முஸ்லீம் என்று தனியாக பிரித்து வைப்பதில் ஒரு அரசியல் இருந்தது. மன்றோவும் விதி விலக்கல்ல-) மாவட்டங்களில் இரண்டு முதன்மைப் பள்ளிகளைப் போல, ஒவ்வொரு தாலுகா தலைநகரங்களிலும் ஒரு பள்ளியைத் தொடங்க திட்டமிட்டார்.

அன்றைய சென்னை மாநிலத்தில் (Madras Presidency) மொத்தம் 20 மாவட்டங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு மாவட்டமும் 15 தாலுகாக்களைக் கொண்டிருந்தன. அந்த வகையில் 20 மாவட்டத் தலைநகரில் 40 உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் 300 வட்டாட்சியர் நகரங்களில் 300, தொடக்கப்பள்ளிகளை தொடங்குவது எனத் திட்டமிடப்பட்டது. ஆங்கிலக் கல்வி என்பது மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் சார்ந்த பள்ளிகளுக்கும் மற்ற அனைத்துப் பள்ளிகளிலும் கற்பித்தல் முற்றிலும் உள்ளூர் மொழியிலும் இஸ்லாமியப் பள்ளிகளில் அராபி, பாரசி, உருது மொழிகளும் பாடத்திட்டத்தில் இருந்தன. கல்வியில் மன்றோவின் பார்வை சமத்துவத்தை நோக்கியதாக இருந்தது.

அவ்வாறு தொடங்கத் திட்டமிட்டுள்ளப் பள்ளிகளில் கற்பிக்கத் தகுதியும் திறமையும் வாய்ந்த ஆசிரியர்களை உருவாக்க சென்னையில் ஒரு தலைமைப் பயிற்சிக் கல்லூரியை நிறுவுவது என்பது அவரது திட்டத்தில் முதன்மையாக இருந்தது. கல்வியின் ஆணியேவர் ஆசிரியர் தான். சிறந்த ஆசிரியர் இல்லையென்றால் சிறந்த கல்வி இல்லை. எனவே நல்லாசிரியரை உருவாக்கும் பணியை முதன்மையாக மன்றோ கருதினார்.. ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் ஒரு தலைமை ஆசிரியர் ஆங்கிலேயராகவும், அவருக்கு உதவியாகச் சில பார்ப்பனப் பண்டிதர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு அந்தந்த மாவட்டங்களிலிருந்து தேர்வு செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. பார்ப்பனர்களுக்கு

முன்னுரிமை அளிக்கப்பட்டது.. ஒவ்வொரு ஆசிரியர் பயிற்சி மாணவருக்கும் மாதத்திற்கு பதினைந்து ரூபாய் உதவித்தொகை வழங்க முடிவு செய்யப்பட்டது. மாவட்டத் தலைநகர்ப் பள்ளியில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு மாதம் ரூ.15, வட்டாச்சியர் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு மாதம் ரூ 9 அளிக்கவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

பாடப்புத்தகங்களை அச்சிட்டுத் தரும் சென்னைப் பாடப்புத்தகச் சங்கத்துக்கு மானியத் தொகை மாதந்தோறும் ரூ.7000யை அரசு ஏற்கும் எனத் திட்டத்தில் காணப்பட்டது. மேல்நாட்டுப் புத்தகங்களை மொழி பெயர்த்து உதவப் பள்ளி புத்தக சங்கத்தையும் (school book society) நிறுவினார். இது பிற மாகாணங்களுக்கு முன் மாதிரியாக இருந்தது. இவ்வாறு கல்விக்கு ஆகும் மொத்த செலவுகள் (மதராஸ் பள்ளி சங்கத்திற்கு புத்தகங்களுக்கான மானியம் உட்பட) ஆண்டுக்கு 48,000 ஆக இருக்கும் எனக் கணக்கிடப்பட்டது.

பொது மக்களின் அறிவு வளர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட பொதுக் கல்வித் திட்டத்துக்கு வேண்டிய நிதியை ஒதுக்குமாறு கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் இயக்குனர்களுக்கு மன்றோ எழுதிய மடலில்,

“நாம் செலவிடப் போகும் இப்பெருந்தொகை, நாட்டின் முன்னேற்றத்தினால் திரும்பப் பெறப்படும். மக்களிடையேப் பொது அறிவு வளர வளர அவர்களது வாழ்க்கையில் முன்னேற்றமான நல்ல பழக்க வழக்கங்களும் வளர்ச்சியடையும். புதுமையானத் தொழில் துறைகளிலும், வாழ்க்கைத் துறைகளிலும் அவர்களது கவனம் செல்லும். அவர்களின் பொதுவான முன்னேற்றம் அரசாங்க முன்னேற்றத்திற்கு துணையாக அமையும்” என்று குறிப்பிட்டார்.

ஒரே கல்லில் இரு கனிகளை பறிக்க மன்றோ முயன்றார்.

பொதுப்பள்ளிகளை நிறுவவும், மேற்பார்வை இடவும், தகுதிவாய்ந்த நிர்வாகிகளை சரியான இடத்தில் பொருத்தவும், பள்ளிகளுக்கான பொருத்தமான இடங்களைத் தேர்வு

செய்யவும், கண்காணிக்கவும், கல்வி முறையில் பயன்படுத்த வேண்டிய புத்தகங்கள், பொது மக்களுக்கு கல்வியின் அவசியத்தை அறிவுறுத்தி ஊக்குவிக்கவும் பொதுக் கல்விக் குழுவை நியமித்தார். அதுவே காலப்போக்கில் அரசு கல்வி இலாக்காவாக மாற்றம் அடைந்தது. திட்டத்தைக் கண்காணிக்க, வழி நடத்த. “எச்.எஸ்.கிரேம் (H.S.Graeme) தலைமையில், W.ஆலிவர், ஜான் ஸ்டோக்ஸ் (John Stokes) மற்றும் ஏ.டி.கேம்பெல் (Campbell) உறுப்பினர்களாகவும், எச்.ஹார்க்னஸ் (Harkness) குழுவின் செயலாளராகவும் கொண்ட ஒரு பொதுக் கல்விக் குழுவை (board of public instruction). அமைத்தார்.”⁸

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம், ஒரு சமூகத்தின் பெரும்பான்மை மக்களின் பரந்துபட்ட கல்வியறிவிலிருந்தே தொடங்குகிறது என்பதை உணர்ந்து, திட்டத்தை விரைவாக செயல்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கினார். நிர்வாகத்தின் ஒப்புதலுக்கும், நிதிக்காகவும் காத்திருக்காமல் வட்டாட்சியர் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலக முதன்மைப் பள்ளிகள் 1826இல் தொடங்கப்பட்டன. “குறுகிய காலத்திலேயே எழுபது தாலுகா பள்ளிகளும், முப்பது மாவட்டப் பள்ளிகளும் தொடங்கப்பட்டன.”⁹ (திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு.)

முன்மொழியப்பட்ட படிப்புப் பிரிவில் ஆங்கிலம், தமிழ், தெலுங்கு மொழி, இலக்கணம், எண்கணிதம், புவியியல் மற்றும் வரலாறு ஆகிய மொழிகளில் வாசித்தல், எழுதுதல் ஆகியவை அடங்கும். வட்டாட்சியர் பகுதியிலுள்ள பொதுப் பள்ளிகள் ஊர்த்தலைவரின் மேற்பார்வையில் நடந்தன. ஒவ்வொரு அதிகாரியும் இந்தப் பள்ளிகளில் கவனம் செலுத்துமாறு சென்னை அரசாங்கம் கோரியது.

மக்களுக்கு கல்வி அளிப்பது என்பதில் அக்கறையுடைய பல ஆளுநர்கள் சென்னை மாகாணத்தில் பதவி வகித்திருந்த போதும்,

18 வயதில் ஒரு சாதாரண இராணுவ வீரராக 1780இல் இந்தியா வந்த மன்றோ, 1820ஆம் ஆண்டு சென்னை ஆளுநராக பொறுப்பேற்ற பின் கல்வி முறையில் முக்கியமான பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். மக்களின் கல்வி அறிவை வளர்ப்பதற்காக, தாய் மொழியுடன், ஆங்கில வழிக் கல்வியையும் ஊக்குவிப்பதற்கானக் குறிக்கோள்கள் மற்றும் கொள்கைகள் குறித்து சரியான மற்றும் சுதந்திரமானக் கருத்துக்களை சர்.தாமஸ் மன்றோ கொண்டிருந்தார். அனைவருக்குமான கல்வியை வளர்த்தெடுத்ததில் அனைவருக்கும் அவர் முன் மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார். மெக்காலே உடல் அறிக்கை வருவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவே கல்வி முறையில் பல அதிரடி மாற்றங்களை உருவாக்கியப் பெருமை அவருக்கு உண்டு.

கம்பெனி இயக்குனர் மன்றம் மன்றோவின் தீவிரமான மற்றும் ஆக்கப்பூர்வமான முயற்சியைப் பாராட்டி, உள்ளூர்க் கல்வி முறையைப் படிப்படியாக உயர்வடையும் வகையில் செயல்பட அறிவுறுத்தி, மன்றோவின் கல்வித்திட்டத்துக்கு 1828ஆம் ஆண்டு ரூ. 50,000 நிதி ஒதுக்கியது. இது வரை கல்விக்காக ஒதுக்கிய நிதியை விட பலமடங்கு உயர்த்தி வழங்கியது. ஆனால் அவரது கல்விக் கனவுகள் கனிந்து வரும் வேளையில் 1827ஆம் ஆண்டில் சர்.தாமஸ் மன்றோ காலரா நோய் தாக்குதலில் காலமானார்.

மன்றோவின் மறைவுக்குப் பின்

கல்வித் திட்டம் தோல்வியடைந்தது ஏன்...?

மன்றோவின் மறைவுக்குப் பின் அவரது கல்வித் திட்டத்தை எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய பெரும் பொறுப்பு பொதுக் கல்விக் குழுவுக்கு இருந்தது ஆனால் அந்தக் குழுவிற்கு மன்றோவின் தொலைநோக்குப் பார்வையும் இல்லை ஆர்வமும் இல்லை. திட்டத்தின் செயல்பாடுகள் ஏமாற்றத்தைத் தந்தன. 1830 வரை தாலுகாக்களில் குறைந்த அளவே

பள்ளிகளைத் திறந்தது. ஒரு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி மட்டுமே தொடங்க முடிந்தது, அவற்றின் செயல்பாடும் திருப்திகரமாக இல்லை.

1827இல் மன்றோ மறைந்த பின் பொறுப் பேற்ற ஆளுநர்கள் ரம்போல்ட் லஷ்ஷிங்க்டன், (1827), பிரெடெரிக் ஆதாம் (1832), ஜான் எல்பின்ஸ்டன் (1837) மற்றும் பல அதிகாரிகளின் சிந்தனையும் செயல்பாடும் நிர்வாகத்துக்குத் தேவையான மனித வளத்தைப் பெருக்க, வசதி உள்ள மக்களுக்கு உயர் கல்வியை உருவாக்குவதிலும் அவற்றை ஊக்குவிப்பதிலும் இருந்ததால் தாமஸ் மன்றோ உருவாக்கிய பொதுக் கல்வித் திட்டம் தனது செயல் திறனை மெல்ல மெல்ல இழந்து சென்னை மாகாண அரசுப் பள்ளிகள் முற்றாக மூடப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டன.

“ஆரம்பக் கல்வியையும், தாய் மொழிக் கல்வியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த மன்றோவின் பொதுக்கல்வி முறை, சாதி வேறுபாடுகளின்றி அனைவருக்குமானதாக இருந்ததை உயர் சாதி இந்துக்களாலும், சில ஆங்கிலேய அதிகாரிகளாலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.” அந்தத் திட்டம் அவர்களுக்கு உவப்பானதாக இல்லை. மன்றோவுக்குப் பின் வந்த ஆளுநர்கள் மன்றோவின் கல்வித் திட்டம் தாங்கள் விரும்பும் உயர் அடுக்கு பிரிவினரை உயர்த்தும் வகையில் இல்லாததால் மன்றோவின் கல்வித் திட்டத்தை முடக்கி, மீண்டும் கீழ்நோக்கிய வடிகட்டும் கோட்பாடுகளின்படி செயல்பட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1828ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாண ஆட்சியர் அலுவலக நகரங்களில் உள்ள பள்ளிகளிலும், தாசில்தார் பள்ளிகளிலும் கீழ் சாதியினரை சேர்க்க மறுத்ததாகச் செய்திகள் வந்தன.

மன்றோவின் மறைவுக்குப் பின் கல்வித் திட்டம் தோற்றுப் போனதற்கு உயர் சாதியினரும், அதிகாரிகளும் போட்ட முட்டுக்கட்டைகளோடு

வேறு சில காரணங்களை கல்வியாளர்கள் பட்டியல் இடுகின்றனர். மன்றோவின் திட்டத்தை ஆர்வமுடன் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு பேரா.சத்தியநாதன் குறிப்பின்படி அதிகாரிகள் பலரும் ஆர்வம் காட்டவில்லை என்பது முதல் காரணமாக இருந்தது. அடுத்ததாக, திறமையற்ற பயிற்றுனர்கள், கண்காணிப்பாளர்கள் மற்றும் முறையற்ற நிர்வாகம் போன்றவைகள் மன்றோவின் கல்விக் கொள்கைக்கு பேரழிவை ஏற்படுத்தியது, ஆய்வாளரான^H ஸார்ப் (H.Sharp), குறிப்பிடுகையில்

அந்த இயக்கங்களைத் தொடங்கியவர்களின் சிறந்த நோக்கங்கள், பணியின் பரந்த தன்மை, ஆகிய அனைத்தும் நிதிப் பற்றாக்குறையினாலும், உயர்கல்வி நிறுவனங்களின் மீதான கம்பெனியின் அக்கறையும், கவனக்குவிப்பும் மன்றோவின் திட்டங்களைத் தோற்கடித்தன என்கிறார்.¹⁰

1832ஆம் ஆண்டில் வட்டாட்சியர் பள்ளிகளில் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பில் ஒரு பள்ளிக்கு 33 மாணவர்கள் மட்டும் இருந்தனர். பள்ளிகள் நடத்தப்பட்ட முறையில் ஏதோ தீவிரமான தவறு இருப்பதாக வாரியம் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. தகுதி இல்லாத மற்றும் கடமை மறந்த ஆசிரியர்களும் திட்டம் தோல்வியடைய காரணமாகும். எனவே அவற்றை நேர் செய்ய. மாவட்ட ஆட்சியர்கள் தங்கள் அலுவலகங்களில் உள்ள பள்ளிகளை அடிக்கடி இன்னும் சிறப்பாக மேற்பார்வையிட வேண்டும் என்று கம்பெனி இயக்குனர்கள் இயற்றிய தீர்மானம் பயனற்றதாக இருந்தது. ஏனெனில் மாவட்ட ஆட்சியர்கள் தங்களது பல்வேறு பணிகளுக்கு மத்தியில் பள்ளிகளுக்குச் சென்று அடிக்கடி ஆய்வு நடத்துவது இயலாது என்று காரணம் கூறப்பட்டாலும் உண்மையில் பொதுப் பள்ளிகளை நடத்துவதில் அவர்களுக்கு அக்கறை இல்லை. எனவே திறமையான

மேற்பார்வையும் அக்கறையும் இல்லாததால் பள்ளிகள் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதை கம்பெனி ஒப்புக் கொள்ளத் தயங்கவில்லை. அத்துடன் வட்டாட்சியர் பள்ளிகளில் திறனற்ற மேற்பார்வையும், எல்லா வகையிலும் தரம் குறைந்த ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க உள்ளூர் மக்களை அனுமதித்த விவேகமற்ற திட்டமும் தோல்விக்குக் காரணமாயின. என்கிறார் பேராசத்தியநாதன். வட்டாட்சியர் பள்ளிகளுக்குத் உள்ளூர் நிர்வாகியால் தேர்வு செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்களின் தரமும், பயிற்சி முறையும் சராசரிக்கும் கீழாக இருந்தது. அதாவது சாதாரண நகரப் பள்ளி மாணவர்களுடன் ஒப்பிடும்போது பள்ளி ஆசிரியர்கள் திறன் அதையும் விடத் தாழ்வாக இருந்தது. இவ்வாறு பல்வேறு காரணங்களால் பள்ளிகளின் தரம் குறைய, அனைவருக்குமான அரசுப் பொதுப் பள்ளிகளை மேல்தட்டு மக்கள் புறக்கணித்தனர்.

காலம் காலமாக கல்வி மறுக்கப்பட்ட விளிம்பு நிலை மக்களுக்கோ இது ஒரு சவாலாக இருந்தது. வாராது வந்த மாமணியான இந்தக் கல்வி வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி மேம்பட வேண்டும் என்ற புரிதல் இன்றி, ஆர்வமின்றி இருந்தனர், தங்கள் ஏழ்மை காரணமாகவும் கல்வி நமக்கானது அல்ல என்று காலம் காலமாக ஊட்டப்பட்ட கற்பிதங்களின் காரணமாகவும் தங்கள் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்வதை விட வயல்களிலும், மாடுகளைப் பராமரிப்பதிலும் வரும் பயன் தங்கள் வாழ்க்கைச் சக்கரம் உருள உதவும் என்ற திடமான எண்ணத்தில் பள்ளிக்கு அனுப்பவில்லை.

இத்தகையக் காரணங்களால் மன்றோவின் பொதுக் கல்விக் கொள்கைத் தேக்க நிலைய டைய, 1830இல் “கல்கத்தாவிலிருந்த தலைமை அலுவலகம் மேலும் ஒரு இடியைப் போட்டது.

எண்ணிக்கையில் அதிகமானவர்களை கொண்ட சாதியினருக்கு நேரடியாக கல்வி அளிப்பதின் மூலம் மக்களின்

கருத்துக்களிலும் உணர்வுகளிலும் நீங்கள் ஏற்படுத்த விரும்பும் மாற்றத்தைக் காட்டிலும், இந்த மேல் சாதியினரின் கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதின் மூலம் நீங்கள் மிகுதியும் பயனுள்ள மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்று அறிவுறுத்தி பொதுக் கல்வித் திட்டங்களை சென்னை மாகாணம் கைவிடுமாறு அறிவுறுத்தி எழுதியது 11.

மேலும்

“கலெக்டர் அலுவலகம் மற்றும் வட்டாட்சியர் பள்ளிகளை மூடிவிடவும், அந்தப் பள்ளிகளுக்கான உதவித் தொகையை உடனடியாகத் திரும்பப் பெறவும், ஆணையிட்டது.

“அந்த நிதியை மெட்ராஸில் ஒரு மத்திய ஆங்கிலப் பள்ளியை நிறுவுவதில் அனைத்து முயற்சிகளையும் ஒருமுகப்படுத்தவும், உபரி நிதி ஏதேனும் இருந்தால், உள்துறைக்காக திட்டமிடப்பட்ட பள்ளிகளுக்கு திறமையான ஆங்கில முதுகலைப் பட்டங்களை மேம்படுத்துவதில் செலவிடவும் மத்திய அரசு மெட்ராஸ் குழுவிற்கு அறிவுறுத்தியது.”

கல்வி விஷயங்களில் சென்னை அரசாங்கம், வங்காளத்தின் மத்திய அரசாங்கத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தியது. தலைமையகம் திட்டவட்டமாக உயர்நிலை, மேல்நிலை கல்வியில் மட்டுமே கவனம் செலுத்த வலியுறுத்தியது.

தலைமையகத்தின் அறிவுறுத்தலும், தொடர்ந்து வெளியான மெக்காலே கல்வித் திட்டமும், சென்னை மாகாணத்தில் தாமஸ் மன்றோவின் பொதுக் கல்வித் திட்டத்துக்கு சமாதி கட்டியது. 1836ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாண அரசுப் பள்ளிகள் அனைத்தும் மூடப்பட்டன. பொது அறிவுறுத்தல் குழுவும் கலைக்கப்பட்டது.

உயர் சாதியினருக்கான மற்றும் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் நலனுக்குமான கீழ்நோக்கிய

வடிகட்டுதல் கோட்பாடு (downward filtration theory) சாமானிய மக்களின் கல்வியைப் பறிப்பதிலும் வெற்றி பெற்றது.

அதன் அறிகுறியாக சென்னை மாகாணத்தில் இருந்த மாவட்ட அலுவலக, வட்டாட்சியர் அலுவலகப் பள்ளிகளை மூடிவிடவும் கல்வி விவகாரங்களை ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு புதிய வாரியத்திடம் (committee of native education) ஒப்படைக்கவும் தீர்மானிக்கப்பட்டது, அந்தக் குழு ஒரு விரிவான திட்டத்தை சமர்ப்பித்தது. அது தாய்மொழிக் கல்விக்கு எந்த இடத்தையும் வழங்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, முதல் படியாக,” சென்னையில் திருவல்லிக்கேணி, சாந்தோம் மற்றும் பிளாக் டவுன் (ஜார்ஜ் டவுன்) பகுதிகளில் நான்கு ஆங்கிலப் பள்ளிகளைத் திறக்க முன் மொழிந்தது. இந்தப் பள்ளிகள் எதிர்காலத்தில் சென்னையில் திறக்கப்படவிருந்த சாதாரண பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகளில் சேர்க்கைக்குத் தகுதி பெற மாணவர்களைத் தயார்படுத்துவதற்காக இருந்தன.”¹² அதேவேளையில் மன்றோ உருவாக்கிய தாய் மொழிக்கான அரசு ஆரம்பக் கல்வி நிறுவனங்கள் அனைத்தும் மூடப்பட்டன. இதனால் மன்றோவின் கல்வித் திட்டம் மரணித்தது.

1952-54ஆம் ஆண்டுகளில் குலக்கல்வித் திட்டம் என்ற பெயரில் 6000 பள்ளிகளை முதல்வர் இராஜாஜியின் தமிழ் நாடு அரசு மூடியபோது தமிழகம் கொதித்தெழுந்து தடுத்தது. சமூக நீதி இயக்கங்கள் தமிழக மக்களைக் காக்க வலுவோடு, உருவிய வாளோடு நின்றது. அது போன்ற வலுவான இயக்கங்கள் அன்றையக் காலத்தில் இல்லை என்பதால், தங்களுக்கு அறிவு புகட்டும் பள்ளிகள் மூடப்பட்ட போது, மக்கள் நெட்டை மரங்கள் போல் நின்று. வேடிக்கை மட்டுமே பார்த்தனர்.

இரு நூற்றாண்டுக்கு முன் அனைவருக்கு மாண கல்விக்காக போராடிய மன்றோ சென்னையின் அடையாளங்களில் ஒன்றாகச் சிலையாக இருக்கிறார். தாமஸ் மன்றோ சிலையைக் காணும் பலருக்கும் பல்வேறு எண்ணங்கள் தோன்றலாம். அந்த நினைவுகளில் கல்வியில் மன்றோ கொண்டு வந்த புரட்சிகரமான சீர்திருத்தங்கள் அவர்களது மனதுக்குள் நிழலாடுமா என்பது சந்தேகமே.

குறிப்புகள்

- 1 அறிவீட்டலும் அறிவூட்டலும் -லே ஜவகர் நேசன் பக் 261.
- 2 “திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு - திராவிடப்பித்தன். பக் 57,158.
- 3 (தமிழகத்தில் ஆசிரியர்களும் மாணாக்கர்களும் தமிழ் வழிப்பள்ளிகள், கல்வி நிலை மேற்கத்திய தாக்கம் மற்றும் பரிமாணங்கள் - எஸ்-ஜெயசீல ஸ்டீபன் -பக்-103,104)
- 4 Empire, civil society ,and the beginning of colonial education in india jana Tschureney பக்-42
- 5 History of education in Madras Presidency - S. Sattya Nadhan)
- 6 History of education in india - R.N Sharma, R.K.Sharma).
- 7 Education system of Sir Thomas Muntro in madras presidency 1820-27 Dr.M.Thirumalaichamy Asst Prof .Devanga Arts college Aruppukkottai.
- 8 History of Education in Tamilnadu - Dr.Francis S, Muthu.பக்-82)
- 9 திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு. திராவிடப்பித்தன்
- 10 History of education in Tamilnadu.Dr.Francis S.Muthu. பக்-83
- 11 மகாத்மா ஜோதிராவ் பூலே -தனஞ் செய் கீர் -பக்-65
- 12 History of Education in Tamilnadu-Dr.Francis. S.Muthu பக்.88)

ஆசிரியர் பற்றி

இவர் தொலைத் தொடர்புத் துறையில் (BSNL) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தொழிற்சங்கத்தில் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர். இவரது சொந்த ஊர் தூத்துக்குடி மாவட்டம் கோவில்பட்டி வட்டம் துறையூர் எனும் சிற்றூர். வசிப்பது மதுரையில்.

இவரது “லண்டன் - ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலைநகரம்” எனும் நூல் தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையால் 2013ஆம் ஆண்டு சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றது.

இவரது பிற நூல்கள்

“பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா.”

“காவி என்பது நிறமல்ல”

“சாதி எனும் பெருந்தொற்று. தொடரும் விவாதங்கள்.”

“சுவடுகளற்றுப் போய் விடாது வரலாறு.”

உலகைப் புரட்டும் நெம்புகோல் .(இந்திய தொழிலாளர் இயக்க வரலாறு)

இவரது பல ஆய்வுக் கட்டுரைகள் திராவிடப் பொழில் இதழில் வெளிவந்துள்ளன.

